

kornet; det er ikke ganske Tilfældet. § 50 i Landkommunalloven tillader jo, at en Del af Amtskommunernes Udgifter udredes paa anden Maade, og det bliver ogsaa benyttet i adskillige Amtskommuner, skønt jeg ganske vist erkender, at det ikke har meget paa sig med denne § 50. Jeg vil tillade mig at henlede de ærede Forespørgeres Opmærksomhed paa, at det, som de Herrer særlig føle Trykket af og have bragt frem her i Dag, er noget, jeg og mine Meningsfæller have arbejdet for i en Menneskealder. Vi have Gang efter Gang bragt Forslag frem i Retning af, hvad de Herrer nu ønske, men vore Bestræbelser have indtil denne Dag været forgæves. Naar de Herrer virkelig ere saa levende opfyldte af en Trang i saa Henseende, beder jeg Dem om, hver Gang der foreligger Forslag i den Retning, at være os behjælpelige med at naa det Maal, som de Herrer ogsaa synes at attraa. Jeg skal ikke komme ind paa de forskellige Forslag i den Retning, som fra Venstres Side ere stillede Gang paa Gang, og som have mødt Modstand fra forskellige Sider. Jeg anser det for unyttigt at komme ind derpaa ved denne Lejlighed, men skal blot tillade mig at fremsætte nogle enkelte Bemærkninger.

Den højtærede Indenrigsminister gav et Svar, som den ene af Forespørgerne ikke var tilfreds med. Jeg maa sige for mit Vedkommende, at jeg heller ikke er tilfreds med Svaret; dog i en Henseende falde mine Betragtninger ikke sammen med den ærede Forespørgers. I en Henseende kan jeg være tilfreds med den højtærede Ministers Svar, i en anden ikke. Den højtærede Minister udtalte, at der er blevet gjort Forsøg i 1893 og følgende Aar paa at lette det nuværende Hartkorn dets Byrder, nemlig gennem Bygningshartkornet. Jeg er der enig med det ærede Medlem for 9de Kreds i, at dette Forsøg ikke var heldigt. Det er ikke en Udvidelse af Hartkornskatten, vi trænge til. Vi trænge derimod til nogen Nedgang i Hartkornsbyrden, enten en Fiksering af Hartkornskatten eller ogsaa en gradvis Ophævelse deraf i Løbet af en Menneskealder. Da denne Betragtning er bleven bragt frem atter og atter, er det lidt ejendommeligt, at man samtidig med, at man rejser dette Krav om Nedgang eller Fiksering af Hartkornskatterne, saa ogsaa vil udvide Hartkornbeskatningen. Thi enten man tager Skatten, som det nu er, paa Jordejendommene eller paa Bygningerne, bliver det alligevel et uretfærdigt Skatte-

grundlag. Hvad det ærede Medlem for 9de Kreds sagde i saa Henseende, kan jeg være fuldt ud enig med ham i. Den højtærede Indenrigsminister mener dernæst, at han har gjort et Forsøg i den Retning, de ærede Forespørgeres Ønsker gaa, ved at fremsætte et Forslag om Afgift af Næringsvirksomhed i visse Tilfælde, et Forslag, som nu har ligget i det andet Ting i nogle Aar uden at føre til noget Resultat. Dette Forslag var taget ud af Forslaget om den kommunale Beskatning. Den højtærede Indenrigsminister mente — saaledes lode hans Ord — at det havde mest Udsigt til at blive gennemført. Jeg forstaar overhovedet ikke, hvorledes den højtærede Indenrigsminister eller noget æret Medlem i denne Sal kan formene, at dette, en Afgift af Næringsvirksomhed i visse Tilfælde, er det, som har mest Udsigt til at blive gennemført, naar der er Tale om kommunal Beskatning. Jeg anser det for en Umulighed at gennemføre et Forslag af den Art, og jeg synes, de Herrer maa kunne sige sig selv, at et saadant Forslag er umuligt, et Forslag, der peger i Retning af den gamle Næringskat, som forlængst er hævet, et Forslag, der er blevet omtalt som en Slags Paaligning, men ikke er nogen virkelig Paaligning, et Forslag, som i mine Øjne hverken er Fugl eller Fisk. Et saadant Forslag tror man vil kunne bøde paa Trangen med Hensyn til den personlige Kommuneskat! Det, som er retfærdigt, og som vi have haft Lejlighed til at fremhæve Gang efter Gang fra Venstres Side gennem en hel Menneskealder, skal jeg her sammenfatte i to Sætninger: „Maalet for en Landbeskatning maa være saa vidt muligt at ramme Skatteevnen“, og dernæst „Kommunen bør tilflyde Næringsafgift ikke blot af visse Virksomheder, men af alle Næringer baade af den ene og den anden Art i Kommunen, enten vedkommende bor i Kommunen eller ikke“. Dette er et gammelt Princip, vi have kæmpet for i en lang Række af Aar. Og vi mene, at vi have været meget maadeholdende med Hensyn til dette Princip Gennemførelse, idet vi ikke have forlangt, at hele Indtægten skulde beskattes i Næringskommunen, men have indrømmet, at en Del, $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{3}$, ja, endog $\frac{1}{3}$ af Skatten maatte tilfalde Opholdskommunen, men det er hidtil ikke lykkedes os. Jeg anser det ikke for muligt, at nogen for Alvor kan tænke paa, at vi skulde kunne tage enkelte Næringsvirksomheder og undtage andre og gennemføre det paa Steder, hvor man føler, at der er mest Trang dertil, og dermed løse